

Langs de hele kust...

Vorig jaar oktober liep ik met vrienden over het kustpad van Walcheren van Vlissingen naar Veere. Het was heerlijk rustig. Grote delen liepen we hoog over de duinen. We genoten van de enorme ruimte en weidse uitzichten. Toch knaagde er iets. Het duinlandschap leek veranderd in een aangeharkt park met keurig aangelegde paden, steriele horecagelegenheden en te veel grote bungalowparken pal achter de duinen. Geen zandkorrel leek verkeerd te liggen, de begroeiing deed braaf zijn best en de bebouwing rukte op. Ik stelde mezelf gerust met de gedachte dat zaken elders heel anders aangepakt worden. Maar nee. De minister kwam juist met het plan om nog meer recreatieve bebouwing aan de kust toe te gaan staan en de besluitvorming daarover te laten aan provincies en gemeenten. Eigenlijk was dit wel te verwachten. Niet alleen wordt al een aantal jaren het verschrikkelijke begrip 'verdienmodel' in verband gebracht met de natuur, Den Haag probeert ook al een poosje alle verantwoordelijkheden van zich af te schuiven onder het mom een en ander dichterbij de burgers te brengen. Ik was te naïef geweest. Mijn verbijstering werd nog groter toen ik op de site beschermdeskust.nl zag hoeveel nieuwe recreatiewoningen ingetekend waren. Langs de hele kust! Wat ik op Walcheren had gezien was maar een voorproefje. Gelukkig kwamen we met z'n allen in opstand. De minister haalde bakzeil. Als reactie op het intrekken van haar plan schreef iemand dat Nederlanders meer van hun natuur houden dan men kennelijk in Den Haag denkt. Zee, strand en duin zijn van ons allemaal, onze kinderen en kleinkinderen inclusief. Gelukkig beseffen veel mensen dat en komen ze er voor op. Zo'n onzalig idee houdt ons in ieder geval scherp en alert. Dat blijft nodig.

Tekst: Annelies Boutellier

Foto: Joost Bouwmeester